

ÉLETVONAT.

Azúr-sínen ég-kék vonat ment és belefutott a Tavaszba.
„Ibolyát tessék!” Hangok hívtak az őszből ott maradt giz-gazba.
A fák kínálták portékájuk: „Friss birs-, barack-virágot tessék!”
A tilalomfák csábitottak: „Cseresznye-, csók-virágot tessék!”
Volt aki vett, volt aki nem vett. Én így ujjongtam: Dicsértessék!

A kalauz jött, ment, hogy jegyet lyukasszon.
Fülkémbé szállott egy fiatal asszony.
„Anyuci fogj: én kinézek az ablakon”.
— „Tartalak gyémántom, virágom, csillagom”.

Bronz-sínen búza-színűvé lett a vonat és bement a Nyárba.
„Nagy lázadó pipacsot tessék!” Erdőn, mezőn zengett a lárma.
„Új búzát tessék, málnát tessék, gyönyör-hamvas barackot tessék!”
A tilalomfák kiabáltak: „Cseresznyét, eper-ajkat tessék!”
Volt aki vett, volt aki nem vett. Én így rajongtam: Dicsértessék.

A kalauz jött, ment. Leszállás, felszállás.
Belépett egy férfi, hővérű, szép, gáláns.
Az úr tüzet gyújtott. Az asszony rágyújtott.
A pubi lassacskán az ölembe bújt ott.

Köd-síneken ködös, komor lett a vonat és bement az Őszbe,
a fákon a varjak rajokban jósló jelképnek gyűltek össze.
„Diót, füget, narancsot tessék! Paradicsomi almát tessék!”
Volt aki vett, volt aki nem vett. Én így suttoztam: Dicsértessék.

A pubi ölemben elaludt. A vonat
szakadékok felett vitte a sorsokat.
A férfi a nőhöz hajlott a pamlagon
s ezt súgta: „Gyémántom, virágom, csillagom...”

Jég-sínre futva, jéggé válva, vonatunk befutott a Télbe.
Ott állt meg, hol a befagyatlan Fekete Tenger állt elébe.
A túlsó partról senki sem jött még vissza! A sötétlő áron
fogatlan szájjal, lyuknyi szemmel kedélyesen vigyorgott Cháron:
„Szép koporsó-sajkákat tessék!” Mindnyájan vettünk. Dicsértessék.

A sóhaj-sajkákat három felé vitte
háromféle látum. Az enyém telítve
volt Isten-mágnessel, ragadott veszetten
s a nagy Mágnes-hegynék tövén felébredtem.

(Királyhelmece.)

MÉCS LÁSZLÓ.